

tècniques i de reglaments relatius als serveis de la societat de la informació, que preveu la Directiva 98/34/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 22 de juny de 1998, modificada per la Directiva 98/48/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 20 de juliol de 1998, així com en el Reial decret 1337/1999, de 31 de juliol, que incorpora aquestes directives a l'ordenament jurídic espanyol.

D'altra banda, en la seva tramitació, ha estat sotmesa a consulta de les comunitats autònomes i s'ha donat audiència al Consell de Consumidors i Usuaris i a les associacions empresarials relacionades amb els sectors afectats. Així mateix, ha emès el seu preceptiu informe la Comissió Interministerial per a l'Ordenació Alimentària.

En virtut d'això, a proposta dels ministres de Sanitat i Consum, d'Agricultura, Pesca i Alimentació, d'Economia i de Ciència i Tecnologia, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 26 de desembre de 2003,

DISPOSO:

Article únic. *Modificació del Reial decret 1472/1989, d'1 de desembre, pel qual es regulen les gammes de quantitats nominals i de capacitats nominals per a determinats productes envasats.*

El Reial decret 1472/1989, d'1 de desembre, pel qual es regulen les gammes de quantitats nominals i de capacitats nominals per a determinats productes envasats, es modifica en els termes següents:

U. En l'apartat 6 de l'annex I, en el valor «10» de la columna I «Admesos definitivament», s'hi afegeix una crida «(9)» a peu de quadre amb la redacció següent:

«(9) Excepte per a olis d'oliva i de pinyonada, segons estableix el Reglament (CE) núm. 1019/2002 de la Comissió, de 13 de juny de 2002, sobre les normes de comercialització de l'oli d'oliva».

Dos. En l'apartat 1.1 de l'annex II s'elimina el terme «mantega».

Tres. S'afegeix un nou apartat 1.9 a l'annex II, amb la redacció següent:

«1.9 Extractes de cafè.

50-100-200-250 (només per als extractes del cafè destinats exclusivament als aparells de distribució automàtica)-300-500-750-1.000-1.500-2.000-2.500-3.000 i els múltiples de quilogram».

Disposició transitòria única. *Pròrroga de comercialització.*

Els productes envasats anteriorment a l'entrada en vigor d'aquest Reial decret i que no s'ajustin al que disposa es poden seguir comercialitzant fins que se n'esgotin les existències.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queden derogades les disposicions del mateix rang o de rang inferior que s'oposin al que s'estableix en aquest Reial decret i, en particular:

a) En el Reial decret 1472/1989, d'1 de desembre, els apartats 7, 8 i 9 de l'annex I, els apartats 1.2, 1.8, 2.1, 4, 5 i 6 de l'annex II, i els apartats 1 i 3 de l'annex III.

b) En el Reial decret 1074/2002, de 18 d'octubre, pel qual es regula el procés d'elaboració, circulació i comerç d'aigües de beguda envasades, l'incís «...i s'han

d'adoptar per a les capacitats intermèdies els volums establerts per a les aigües de beguda a l'apartat 8.a) de l'annex I del Reial decret 1472/1989, d'1 de desembre, pel qual es regulen les gammes de quantitats nominals i capacitats nominals per a determinats productes envasats, en la redacció que en fa d'aquest apartat el Reial decret 151/1994, de 4 de febrer», de l'apartat 3r b) de l'article 6.

c) En la Reglamentació tecnicosanitària per a l'elaboració i la venda de sucres de fruites i altres productes similars, aprovada pel Reial decret 1650/1991, de 8 de novembre, l'apartat 10.2 de l'article 10.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 26 de desembre de 2003.

JUAN CARLOS R.

El vicepresident segon del Govern
i ministre de la Presidència,
JAVIER ARENAS BOCANEGRA

511 *REIAL DECRET 1801/2003, de 26 de desembre, sobre seguretat general dels productes.* («BOE» 9, de 10-1-2004.)

El deure general de no lesionar ni posar en perill la salut i la integritat física de les persones és una peça clau i tradicional de diversos sectors del nostre ordenament. Per concretar i fer efectiu aquest deure s'han dotat des de sempre d'intenses i extenses potestats les administracions públiques. Sobretot, això s'ha desenvolupat en la legislació i actuació administrativa sanitària que ara troba suport a l'article 43 de la Constitució espanyola, l'apartat 2 de la qual atribueix als poders públics la tutela de la salut pública. Un dels àmbits en els quals és més important aquell deure general i, consegüentment, les correlatives potestats de les administracions públiques, és el de la producció i la comercialització de béns i serveis al mercat. Atès que això afecta els consumidors i usuaris, troba un nou fonament constitucional a l'article 51 que, entre altres coses, ordena als poders públics la protecció, mitjançant procediments eficaços, de la seguretat i la salut d'aquells.

Totes aquestes qüestions han tingut i tenen un desplegament legislatiu suficient a la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat, i a la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris, per referir-nos només a la legislació estatal. De la primera, se n'han de destacar els articles 24, 25, 26, 31 i 40; de la segona, els articles 3, 4, 5 i 39. Tots aquests, a més, subministren el fonament legal per dictar aquesta disposició reglamentària.

Sobre aquestes bases legals, existeix una extensa regulació reglamentària de tots els aspectes generals o específics que concreten el contingut i la forma de fer efectiu el deure de no perjudicar la salut i la seguretat dels consumidors i usuaris o, el que és el mateix, el deure general de no produir ni comercialitzar productes insegurs. Entre aquestes disposicions reglamentàries s'ha de destacar, a aquests efectes, el Reial decret 44/1996, de 19 de gener, de mesures per garantir la seguretat general dels productes posats a disposició del consumidor, que va incorporar al nostre ordenament jurídic la Directiva 92/59/CEE del Consell, de 29 de juny de 1992, de seguretat general dels productes. Aquesta Directiva ha estat substituïda i derogada per la Directiva 2001/95/CE del Parlament Euro-

peu i del Consell, de 3 de desembre de 2001, relativa a la seguretat general dels productes, que introdueix canvis substancials i millores tècniques notables.

La Directiva se circumscriu al que fa referència a la salut i la seguretat dels productes, i deixa fora del seu àmbit el que respecta a la protecció dels interessos econòmics dels consumidors i usuaris. Es fa el mateix en aquesta disposició reglamentària. També queden al marge de la Directiva, sense perjudici d'un mandat a la Comissió perquè presenti propostes concretes en aquest àmbit, la salubritat i la seguretat dels serveis que s'ofereixen al mercat. Aquesta mateixa ha estat l'opció seguida per aquest Reial decret, encara que ni la legislació espanyola sanitària ni la de defensa del consumidor fan aquesta exclusió. Per a tots els productes que puguin arribar al consumidor, inclosos els aliments, aquest reglament constitueix una disposició de caràcter horitzontal i naturalesa supletòria, que completa les específiques existents i no hi interfereix.

El punt de partida de tota la regulació és el deure general de no perjudicar ni posar en risc la salut i la seguretat dels consumidors, fet que es converteix en el deure de posar al mercat únicament productes segurs. Nombrosos reglaments, completats amb altres especificacions tècniques de caràcter no obligatori, codis de bones pràctiques i altres elements als quals es refereix aquesta disposició, tenen el sentit últim d'establir quan un producte és segur i quan és perillós. En aquest sentit, la incorporació de la Directiva només requereix assenyalar uns criteris d'avaluació, sense necessitat, per descomptat, d'habilitar l'aprovació d'aquestes altres normes que ja existeixen en el nostre dret i que disposen d'una base legal suficient. En qualsevol cas, sí que és important observar que, fins i tot la conformitat amb totes aquestes normes no exclou completament la possibilitat de comprovar que un producte és perillós i la necessitat d'actuar en conseqüència.

El que sí que fa aquest reglament, seguint la Directiva, és perfilar i delimitar aquell deure general especificant-ne el contingut diferenciadament per als productors, en sentit ampli, i per als distribuïdors. Sobre això destaca, juntament amb el deure de retirar del mercat els productes insegurs i d'informar dels riscos, la referència especial al deure dels productors de mantenir-se informats dels riscos que els seus productes puguin presentar, cosa que no és res més que un mitjà elemental per poder complir, amb la mínima diligència, el seu deure de retirar del mercat els productes insegurs o fer les correccions necessàries per evitar els riscos. En la mateixa línia, l'expressa previsió del deure de recuperar els productes insegurs quan ja estiguin a disposició del consumidor només suposa una modalitat del deure de retirada. Per garantir el compliment dels deures, les administracions públiques han de desplegar una extensa tasca de vigilància a la qual es refereix la Directiva i que ja està regulada àmpliament en el dret espanyol, que correspon en gran mesura a la legislació i execució autonòmica, per la qual cosa aquesta disposició es limita a incorporar el que preveu la Directiva, sense incloure-hi el desplegament necessari corresponent per a la seva plena virtualitat, atès que aquest ja existeix.

Tots els deures que regula aquest Reglament han de ser complerts espontàniament pels subjectes sobre els quals recauen. Encara en aquesta situació, l'Administració pública es pot limitar a advertir de la inobservança del deure i a requerir-ne el compliment, sense que això, que naturalment no crea cap nou deure, requereixi formalitats especials. Però, en determinades circumstàncies, tot això pot no ser suficient. Per a aquesta hipòtesi, la Directiva imposa que a tots els estats membres hi hagi autoritats competents per exercir potestats que garanteixin la salut i la seguretat de les persones

que adoptin les mesures adequades, entre les quals enumera les més destacades i típiques, com ara les prohibicions de comercialitzar i la retirada i recuperació administrativa dels productes insegurs. El nostre ordenament ja atribueix en lleis aquestes potestats a l'Administració pública. No obstant això, s'ha considerat necessari introduir una regulació reglamentària bàsica que desplegui aquelles normes legals i el contingut de la qual s'ajusti rigorosament al que pretén la Directiva. S'inclou així una menció específica al principi de cautela, en el marc de la Comunicació de la Comissió de 2 de febrer de 2000, sobre el recurs al principi de precaució, que permet actuar encara que no hi hagi una certesa científica total sobre la perillositat del producte.

En aquest sentit, s'ha de subratllar que quan l'Administració pública decideixi la retirada o recuperació dels productes insegurs ha d'assumir, des d'aquest moment, com a missió pròpia i no com una execució subsidiària, les actuacions per aconseguir efectivament aquesta retirada o recuperació, de manera que els particulars, si s'escau, participen col·laborant en una actuació administrativa. Entre altres raons, ha de ser així perquè aquestes mesures, encara que derivin de l'incompliment del seu deure per un subjecte, poden ser necessàries quan encara no se sap qui és el responsable o aquest ha desaparegut i afecten altres subjectes, com els distribuïdors o els mateixos consumidors, que sovint no han incomplert cap deure ni han estat requerits necessàriament en el procediment seguit per prendre la decisió. A més, aquesta caracterització de la retirada i recuperació dels productes insegurs és l'única que pot garantir eficaçment la salut i la seguretat en els casos, sempre alarmants, en què aquestes mesures són procedents. En qualsevol cas, la configuració de l'execució de la retirada i recuperació de productes insegurs com una responsabilitat administrativa no impedeix la col·laboració dels particulars, sota la direcció i el control de l'Administració pública. Més encara, aquest reglament, tot i que atribueix a l'Administració l'execució d'aquestes mesures, només preveu actuacions materials de retirada i recuperació com a última solució.

També amb la intenció de donar compliment just i complet a la Directiva en aquestes qüestions i d'assegurar la salubritat i seguretat dels productes sense minvar de les garanties dels ciutadans, s'ha establert la necessitat d'un procediment administratiu per a l'adopció d'aquestes mesures, fent especial atenció a les mesures provisionals i a la situació peculiar que susciten els riscos supraautonòmics, que obliguen a tramitar tants procediments com comunitats autònomes estiguin afectades.

Finalment, la disposició regula els sistemes de comunicació entre els òrgans administratius espanyols competents per garantir la seguretat dels productes posats al mercat i entre aquests i les instàncies comunitàries, que, al seu torn, serveixen de via per a les autoritats competents a tots els estats membres. Dins d'aquests sistemes de comunicació s'ha de destacar la xarxa d'alerta, instituïda amb la finalitat de transmetre qualsevol informació relativa a l'existència d'un risc greu generat per un producte sotmès a l'àmbit d'aplicació d'aquesta disposició i que constitueix una de les peces claus per garantir una eficaç protecció de la salut i la seguretat dels consumidors en un entorn de comerç internacional tan intens com l'existent en l'actualitat.

La incorporació a l'ordenament jurídic intern del que disposa la Directiva 2001/95/CE, de 3 de desembre de 2001, relativa a la seguretat general dels productes, es porta a terme per aquest Reial decret, en la tramitació del qual s'han recollit els informes pertinents del Consell de Consumidors i Usuaris i de les organitzacions empresarials.

En virtut d'això, a proposta dels ministres de Sanitat i Consum, d'Agricultura, Pesca i Alimentació i de Ciència i Tecnologia, amb l'aprovació prèvia de la ministra d'Administracions Públiques, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 26 de desembre de 2003,

DISPOSO:

CAPÍTOL I

Objectiu, àmbit d'aplicació i definicions

Article 1. Objectiu i àmbit d'aplicació.

1. L'objectiu d'aquest Reial decret és garantir que els productes que es posin al mercat siguin segurs.

2. Les disposicions d'aquest Reial decret s'apliquen a qualsevol producte destinat al consumidor, inclosos els oferts o posats a disposició dels consumidors en el marc d'una prestació de serveis perquè aquests els consumeixin, manegin o utilitzin directament, o que, en condicions raonablement previsibles, pugui ser utilitzat pel consumidor encara que no li estigui destinat, que se li subministri o es posi a la seva disposició, a títol oneros o gratuït, en el marc d'una activitat comercial, ja sigui nou, usat o reconduït.

3. No obstant el que preveu l'apartat anterior, el que disposa aquest Reial decret no s'aplica als productes usats que se subministren com a antiguitats o per ser reparats o reconduïts abans d'utilitzar-los, sempre que el proveïdor informi d'això clarament la persona a la qual subministri el producte.

4. Quan per a un producte hi hagi una normativa específica que tingui el mateix objectiu i que reguli la seva seguretat, aquest Reial decret només s'aplica amb caràcter supletori a aquells riscos, categories de riscos o aspectes que no reguli la normativa esmentada.

5. Aquesta disposició s'aplica sense perjudici del que està establert en matèria de responsabilitat pels danys ocasionats per productes defectuosos, i de les obligacions que sorgeixen per als empresaris d'acord amb la legislació civil i mercantil en els casos de retirada i recuperació dels productes dels consumidors.

Article 2. Definicions.

Als efectes d'aquesta disposició, s'entén per:

a) «Producte segur»: qualsevol producte que, en condicions d'utilització normals o raonablement previsibles, incloses les condicions de durada i, si és procedent, de posada en servei, instal·lació i de manteniment, no presenti cap risc o únicament riscos mínims compatibles amb l'ús del producte i considerats admissibles dins del respecte d'un nivell elevat de protecció de la salut i de la seguretat de les persones, tenint en compte, en particular, els elements següents:

1r Les característiques del producte, entre aquestes la composició i l'envàs.

2n L'efecte sobre altres productes, quan raonablement es pugui preveure la utilització del primer juntament amb els segons.

3r La informació que acompanya el producte. En particular, l'etiquetatge; els possibles avisos i instruccions d'ús i eliminació; les instruccions de muntatge i, si escau, instal·lació i manteniment, així com qualsevol altra indicació o informació relativa al producte.

4t La presentació i la publicitat del producte.

5è Les categories de consumidors que estiguin en condicions de risc en la utilització del producte, en particular, els nens i les persones grans.

La possibilitat d'assolir nivells superiors de seguretat o d'obtenir altres productes que presentin menys grau

de risc no és raó suficient per considerar que un producte és insegur.

b) «Producte insegur»: qualsevol que no respongui a la definició de producte segur.

c) «Risc»: possibilitat que els consumidors i usuaris pateixin un dany per a la seva salut o seguretat, derivat de la utilització, el consum o la presència d'un producte. Per qualificar un risc des del punt de vista de la seva gravetat, entre altres possibles circumstàncies, es valora conjuntament la probabilitat que es produeixi un dany i la severitat del dany. Es considera risc greu aquell que en virtut d'aquests criteris exigeixi una intervenció ràpida de les administracions públiques, fins i tot en el cas que els possibles danys per a la salut i la seguretat no es materialitzin immediatament.

d) «Productor»:

1r El fabricant d'un producte quan estigui establert a la Comunitat Europea. També es considera fabricant tota persona que es presenti com a tal i estampi en el producte el seu nom, la seva marca o qualsevol altre signe distintiu, o tota persona que procedeixi al reconduïment del producte.

2n El representant del fabricant quan no estigui establert a la Comunitat Europea o, a falta de representant establert a la Comunitat, l'importador del producte.

3r Els altres professionals de la cadena de comercialització, en la mesura que les seves activitats puguin afectar les característiques de seguretat del producte.

e) «Distribuïdor»: qualsevol professional de la cadena de comercialització l'activitat del qual no afecti les característiques de seguretat dels productes.

f) «Norma UNE»: especificació tècnica aprovada pels organismes de normalització reconeguts, la referència de la qual hagi estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat», de conformitat amb el que estableix el Reial decret 2200/1995, de 28 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament d'infraestructura per a la qualitat i la seguretat industrial.

Article 3. Avaluació de la seguretat d'un producte.

1. Es considera que un producte que s'ha de comercialitzar a Espanya és segur quan compleixi les disposicions normatives de compliment obligatori a Espanya que fixin els requisits de salut i seguretat.

2. En els aspectes de les disposicions normatives esmentades regulats per normes tècniques nacionals que siguin transposició d'una norma europea harmonitzada, es presumeix que també és segur un producte quan sigui conforme a aquestes normes.

3. Quan no hi hagi cap disposició normativa de compliment obligatori aplicable o aquesta no cobreixi tots els riscos o categories de riscos del producte, per avaluar la seva seguretat, garantint sempre el nivell de seguretat que els consumidors poden esperar raonablement, s'han de tenir en compte els elements següents:

a) Normes tècniques nacionals que siguin transposició de normes europees no harmonitzades.

b) Normes UNE.

c) Les recomanacions de la Comissió Europea que estableixin directrius sobre l'avaluació de la seguretat dels productes.

d) Els codis de bones pràctiques en matèria de seguretat dels productes que estiguin en vigor en el sector, especialment quan en la seva elaboració i aprovació hi hagin participat els consumidors i l'Administració pública.

e) L'estat actual dels coneixements i de la tècnica.

4. La conformitat d'un producte amb les disposicions normatives que li siguin aplicables o amb algun

dels elements recollits als apartats anteriors, havent superat fins i tot, si s'escau, els corresponents controls administratius obligatoris, no impedeix als òrgans administratius competents adoptar alguna de les mesures que preveu aquesta disposició si, amb tot, resulta insegur, ni exigeix els productors i distribuïdors de complir els seus deures.

5. Als efectes de l'adopció de les corresponents mesures administratives de reacció, llevat que hi hagi una prova en contra, es presumeix que un producte és insegur quan:

a) El producte o les instal·lacions on s'elabori no tinguin les autoritzacions o altres controls administratius preventius necessaris establerts amb la finalitat directa de protegir la salut i la seguretat dels consumidors i usuaris. En particular quan, estant-hi obligat, el producte hagi estat posat al mercat sense la corresponent «declaració CE de conformitat», el «marcatge CE» o qualsevol altra marca de seguretat obligatòria.

b) No tinguin les dades mínimes que permetin identificar el productor.

c) Pertanyi a una gamma, lot o remesa de productes de la mateixa classe o descripció en què s'hagi descobert algun producte insegur.

6. Dins l'àmbit d'aplicació d'aquesta disposició, el Ministeri de Sanitat i Consum, mitjançant una resolució del director de l'Institut Nacional del Consum, ha de publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat» les referències de les normes UNE EN harmonitzades, a l'efecte de la presumpció damunt dita, i les ha d'actualitzar i suprimir, si s'escau, de la mateixa manera.

7. Quan alguna Administració pública tingui coneixement o sospiti que el compliment d'una norma UNE EN harmonitzada no garanteix el deure general de seguretat, ha de comunicar aquest fet a l'Institut Nacional del Consum, juntament amb totes les dades de què disposi. Aquest organisme, amb caràcter previ, ha de resoldre si aquesta circumstància pot tenir l'origen en la norma europea harmonitzada corresponent o en una transposició deficient. En el primer cas, s'ha de sol·licitar a la Comissió Europea que decideixi sobre l'adequació de la norma europea harmonitzada al deure general de seguretat. En el segon, si el fet es confirma, el director de l'Institut Nacional del Consum ha de resoldre la supressió, total o parcial, de la referència de la norma en el llistat oficialment publicat de normes UNE EN harmonitzades. En els casos en què la Comissió Europea publiqui la supressió de la referència d'una norma del llistat de normes europees harmonitzades, el director de l'Institut Nacional del Consum també ha de publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat» la supressió de la norma UNE EN harmonitzada equivalent.

8. Les resolucions del director de l'Institut Nacional del Consum a què es refereixen els dos apartats anteriors requereixen un informe previ de la direcció general competent en matèria de seguretat industrial.

CAPÍTOL II

Deures per garantir la seguretat general dels productes

Article 4. *Deures dels productors.*

1. Els productors tenen el deure de posar al mercat únicament productes segurs.

2. Dins els límits de les seves activitats respectives, els productors han d'informar els consumidors o usuaris per mitjans apropiats dels riscos que no siguin immediatament perceptibles sense avisos adequats i que siguin susceptibles de provenir d'una utilització normal

o previsible dels productes, tenint en compte la seva naturalesa, les seves condicions de durada i les persones a les quals van destinats. La facilitació d'aquesta informació no exigeix de complir els altres deures que estableix aquesta disposició.

3. Dins els límits de les seves activitats respectives i en funció de les característiques dels productes, els productors:

a) S'han de mantenir informats dels riscos que puguin presentar aquests productes i informar-ne convenientment els distribuïdors. Amb aquest fi, han de registrar i estudiar les reclamacions de les quals es pugui deduir l'existència d'un risc i, si s'escau, han d'efectuar proves per mostreig dels productes comercialitzats o establir altres sistemes apropiats.

Quan la forma de complir aquest deure estigui determinada en els reglaments específics, cal atènyer-se al que prevegin.

b) Quan descobreixin o tinguin indicis suficients que han posat al mercat productes que presenten per al consumidor riscos incompatibles amb el deure general de seguretat, han d'adoptar, sense que calgui cap requeriment dels òrgans administratius competents, les mesures adequades per evitar els riscos, inclòs el fet d'informar els consumidors mitjançant la publicació d'avisos especials, si s'escau, retirar els productes del mercat o recuperar-los dels consumidors.

c) Indicar, en el producte o en l'envàs, les dades d'identificació de la seva empresa i de la referència del producte o, si és procedent, del lot de fabricació, llevat dels casos en què l'omissió d'aquesta informació estigui justificada. El productor ha de conservar les dades que es relacionen amb el lot de fabricació, per a qualsevol producte, durant tres anys. En els productes amb data de caducitat o consum preferent, aquest termini es pot reduir al d'un any a partir del final d'aquesta data.

Article 5. *Deures dels distribuïdors.*

1. Els distribuïdors tenen el deure de distribuir només productes segurs, per la qual cosa no han de subministrar productes quan sàpiguen o hagin de saber, per la informació que posseeixen i com a professionals, que no compleixen aquest requisit.

2. Els distribuïdors han d'actuar amb diligència per contribuir al compliment dels requisits de seguretat aplicables, en particular, durant l'emmagatzematge, el transport i l'exposició dels productes.

3. Dins els límits de les seves activitats respectives, han de participar en la vigilància de la seguretat dels productes posats al mercat, en concret:

a) Informant els òrgans administratius competents i els productors sobre els riscos dels quals tinguin coneixement.

b) Mantenint, durant un termini de tres anys després d'haver exhaurit les existències dels productes, i proporcionant la documentació necessària per descobrir l'origen dels productes, en particular la identitat dels proveïdors i, en cas de no ser detallistes, el seu destí, i proporcionant-la, si s'escau, a les autoritats que la sol·licitin.

c) Col·laborant eficaçment en les actuacions empreses pels productors i els òrgans administratius competents per evitar els riscos esmentats.

Article 6. *Altres deures de productors i distribuïdors.*

1. Quan els productors i els distribuïdors sàpiguen o hagin de saber, per la informació que posseeixen i com a professionals, que un producte que ja han posat a disposició dels consumidors o han subministrat als

consumidors a Espanya presenta riscos incompatibles amb el deure general de seguretat, han de comunicar immediatament aquests fets als òrgans administratius competents de la comunitat autònoma afectada. En el cas que el producte estigui o s'hagi subministrat als consumidors de qualsevol forma en el territori de més d'una comunitat autònoma, aquesta comunicació s'ha d'adreçar a l'òrgan competent de la comunitat autònoma on radiqui el seu domicili social, que l'ha de transmetre immediatament a l'Institut Nacional del Consum perquè el traslladi a la resta de les comunitats autònomes afectades.

2. Aquesta comunicació ha de contenir, almenys:

- a) Les dades que permetin identificar amb precisió el producte o lot de productes.
- b) Una descripció completa del risc que presenten els productes.
- c) Tota la informació disponible que sigui útil per localitzar el producte.
- d) Una descripció de l'actuació empresa amb la finalitat de prevenir els riscos per als consumidors.

Aquesta comunicació s'ha d'ajustar al formulari tipus que, si s'escau, i d'acord amb el que defineixi la Comissió Europea, estableixi sobre això l'Institut Nacional del Consum, amb l'informe previ de la Comissió de Cooperació de Consum.

3. Mitjançant el mateix procediment del paràgraf anterior es poden determinar les condicions concretes, com ara les relatives a productes o circumstàncies aïllats, en les quals no és obligatòria la comunicació.

4. Els productors i els distribuïdors, dins els límits de les seves activitats respectives, han de col·laborar amb els òrgans administratius competents, a petició d'aquests, en les actuacions empreses per evitar els riscos que presentin els productes que subministrin o hagin subministrat. En particular, han de facilitar tota la informació pertinent que se'ls sol·liciti, inclosa la que pugui estar protegida pel secret comercial i industrial, en el termini màxim de cinc dies, llevat que per la urgència del cas concret s'indiqui un termini inferior. La informació emparada pel secret comercial i industrial no ha de ser divulgada ni destinada a una altra finalitat diferent de la que justifica la seva recepció.

5. Els productors i distribuïdors han de mantenir sota control estricte els productes sotmesos a mesures restrictives i s'han d'abstenir de disposar d'aquests productes en qualsevol forma fins a l'autorització dels òrgans administratius competents.

Article 7. *Deures d'altres subjectes.*

D'acord amb el que preveu l'article 16.5 de la Llei 21/1992, de 16 de juliol, d'indústria, els organismes de control han de facilitar als òrgans administratius competents als quals es refereix l'article 13 d'aquest Reial decret la informació que aquests els requereixin sobre els protocols, les auditories, els actes, els informes o els certificats que hagin emès en l'exercici de les seves activitats en l'àmbit de la seguretat dels productes.

CAPÍTOL III

Mesures administratives no sancionadores de restabliment o garantia de la seguretat

Article 8. *Principis generals.*

1. Els òrgans administratius competents, d'ofici o com a conseqüència de les denúncies o reclamacions que presentin els consumidors o altres parts interessades, han d'adoptar les mesures que preveu aquest capítol

amb la màxima celeritat o fins i tot immediatament quan siguin necessàries per garantir la salut o la seguretat dels consumidors.

2. Les mesures adoptades, així com els mitjans per a la seva execució o efectivitat, han de ser congruents amb els motius que les originin, proporcionades amb els riscos que afrontin i, d'entre les que compleixin aquests requisits, les menys restrictives de la lliure circulació de mercaderies i prestació de serveis, de la llibertat d'empresa i altres drets afectats.

En tot cas, s'ha de tenir en compte el principi de cautela, que possibilita l'adopció de les mesures que preveu aquest article per assegurar un nivell elevat de protecció als consumidors, quan, després d'haver avaluat la informació disponible, s'observi la possibilitat que hi hagi efectes nocius per a la salut o la seguretat, encara que segueixi havent-hi incertesa científica.

3. En tot moment, els òrgans administratius competents han d'estimular i afavorir la concertació amb els productors i distribuïdors.

4. Les mesures a què es refereix aquest capítol no tenen caràcter sancionador i la seva adopció no prejutja la responsabilitat penal o administrativa dels subjectes als quals afecti. Tot això, sense perjudici que la inobservança dels deures que estableix aquest Reial decret, així com l'obstrucció o la resistència a l'exercici de les facultats administratives previstes, se sanciona administrativament de conformitat amb el que preveuen la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat, i la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris, o la legislació autonòmica aplicable quan hi concorrin els requisits necessaris, tret dels casos en què els fets siguin constitutius d'infracció penal.

5. Als efectes del que preveu aquest capítol i sense perjudici d'altres finalitats, els òrgans administratius competents, d'acord amb la legislació que en cada cas els sigui aplicable, poden:

- a) Organitzar verificacions adequades de les característiques de seguretat dels productes d'abast suficient i que siguin eficaces, fins i tot després d'haver estat posats al mercat com a productes segurs, fins a l'última fase d'utilització o de consum.
- b) Exigir tota la informació necessària a les parts interessades.
- c) Recollir mostres dels productes per sotmetre-les a anàlisis de seguretat.

6. Tota l'activitat de control a què es refereix l'apartat anterior es pot exercir davant de supòsits concrets, dins de programes de vigilància que s'han d'actualitzar periòdicament o com a conseqüència de les denúncies o reclamacions sobre la seguretat dels productes que presentin els consumidors o altres interessats.

Article 9. *Advertències i requeriments.*

1. Els òrgans administratius competents poden advertir els productors i distribuïdors que incompleixin alguns dels deures que regula aquest Reial decret de la seva situació il·legal i, si s'escau, requerir-los que els compleixin.

2. El requeriment ha d'incloure el resultat al qual s'ha d'arribar, el termini per arribar-hi i el seguiment que se'n farà o la manera com els productors o distribuïdors han de justificar davant els òrgans administratius competents les actuacions que, si s'escau, emprenguin, deixant-los la possibilitat d'elegir la forma i els mitjans per aconseguir el resultat mentre això no estigui predeterminat legalment o reglamentàriament, i sense perjudici que aquests òrgans puguin recomanar la manera com entenen que pot ser solucionat l'incompliment.

3. Posat cas que el productor o distribuïdor no actui en el termini establert o la seva actuació no sigui satisfactòria o sigui insuficient, els òrgans administratius competents poden acordar alguna de les mesures de l'article següent.

Article 10. Mesures administratives de reacció per garantir el deure general de seguretat dels productes.

Davant l'incompliment dels deures generals que regula aquest Reial decret, els òrgans administratius competents poden adoptar, immediatament o després dels requeriments a què es refereix l'article anterior, les mesures imprescindibles per restablir o garantir la salut i la seguretat i, entre altres, una o diverses de les següents i qualssevol altres d'acompanyament necessàries perquè tinguin plena efectivitat:

a) Per a tot producte sobre el qual hi hagi indicis raonables que pugui ser insegur es pot prohibir temporalment que se subministri, se'n proposi el subministrament o s'exposi, durant el període necessari per efectuar les diferents inspeccions, verificacions o avaluacions de seguretat o fins que hi hagi una certesa científica suficient sobre la seguretat del producte.

b) Per a tot producte insegur se'n pot prohibir la posada al mercat i es poden establir les mesures complementàries necessàries per garantir el compliment d'aquesta prohibició. Si el risc del producte pot ser evitat amb determinades modificacions, precaucions o condicions prèvies a la posada al mercat, aquesta prohibició administrativa les ha d'indicar. En concret, es pot indicar que constin en el producte les advertències pertinents, redactades de manera clara i fàcilment comprensible, sobre els riscos que pugui comportar, almenys en castellà. Quan aquestes indicacions siguin complertes, el producte es pot comercialitzar i el productor hi ha d'introduir algun element extern de diferenciació. La prohibició es pot aixecar limitant o condicionant l'ús o el destí del producte.

c) Per a tot producte insegur que ja hagi estat posat al mercat, es poden adoptar les mesures següents:

1a. Acordar-ne la retirada del mercat i procedir a fer-ho i, com a últim recurs, recuperar-lo dels consumidors.

2a. Acordar-ne la destrucció en condicions apropiades i procedir a fer-ho.

Article 11. Procediment.

1. L'adopció d'alguna de les mesures recollides a l'article anterior necessita la instrucció d'un procediment iniciat d'ofici i tramitat de conformitat amb el que preveu la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

En aquest procediment, no són necessaris els tràmits d'audiència i prova quan hagin estat acomplerts davant el mateix supòsit de fet i davant una mesura idèntica en el procediment administratiu que hagi seguit una altra Administració autonòmica. En aquest cas, a l'expedient administratiu s'hi ha d'incloure una identificació del procediment i l'òrgan on es van dur a terme els tràmits esmentats, així com tota la documentació que s'hagi rebut sobre això. També s'ha de donar per complert el tràmit d'audiència quan en el procediment s'hagi sol·licitat informe a la Comissió Tècnica per a la Seguretat dels Productes o òrgans tècnics autonòmics similars i hagin donat l'esmentada audiència i la resolució no se separi de l'informe.

2. En aquest procediment, d'ofici o a instància de part, es poden prendre amb caràcter provisional, d'acord

amb el que preveu l'article 72.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, totes les mesures que siguin imprescindibles perquè durant la tramitació no s'origini un dany per a la salut i la seguretat dels consumidors i usuaris.

Sempre que sigui possible sense minva de l'eficàcia protecció de la salut i la seguretat dels consumidors i usuaris, abans d'adoptar la mesura provisional, s'ha de permetre al productor o altres subjectes que puguin aportar elements de judici rellevants la possibilitat d'exposar el seu punt de vista. Si no és possible, aquesta consulta s'ha de fer en un moment posterior després de la posada en aplicació de la mesura. Aquesta diligència no és necessària quan en les inspeccions, actuacions prèvies o requeriments o advertències formulats, aquells subjectes ja hi hagin manifestat el seu punt de vista o se'ls hagi ofert aquesta oportunitat.

3. Abans de la iniciació de qualsevol procediment, també es poden adoptar les mesures imprescindibles de conformitat amb el que estableixen l'article 72.2 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i la legislació estatal o autonòmica aplicable en cada cas.

4. Les mesures que permeten els dos apartats anteriors són les d'immobilització i retirada de productes, recuperació de productes dels consumidors, suspensió d'activitats, vendes, ofertes o promocions i qualssevol altres de semblants que siguin necessàries per garantir la salut i la seguretat dels consumidors.

5. En qualsevol moment en què els particulars afectats decideixin voluntàriament complir el seu deure d'adoptar les mesures adequades per evitar els riscos en la forma que l'òrgan administratiu competent consideri que queda garantida la salut i la seguretat de consumidors i usuaris, es pot donar per finalitzat el procediment i dictar resolució en la qual es faci constar així.

6. Quan és l'Administració de l'Estat la competent per tramitar aquest procediment, el termini màxim de durada és de sis mesos.

Article 12. Posada en pràctica d'aquestes mesures.

1. La posada en pràctica de les mesures que s'adoptin en virtut d'aquesta disposició pot afectar els productors; els distribuïdors, en particular, el responsable de la distribució inicial a Espanya; els prestadors de serveis, i qualsevol altra persona que estigui contribuint al risc o de la qual depengui la seva superació i l'efectivitat completa de la mesura adoptada.

2. L'òrgan administratiu competent ha de donar garanties i s'ha de responsabilitzar de l'efectivitat plena de les mesures que acordi, i ha de procedir a l'execució forçosa de les prohibicions i mandats desatesos o a la seva realització directa.

3. Quan l'òrgan administratiu competent decideixi procedir a la retirada, la recuperació o la destrucció d'un producte, ha d'assumir l'organització per portar-la a efecte, sense perjudici de la col·laboració activa, sota la direcció i vigilància administrativa, dels productors i distribuïdors del producte insegur. Aquests estan obligats a dur a terme totes les actuacions que siguin convenientes per a la plena efectivitat de la mesura, fent servir amb aquesta finalitat els seus mitjans personals i materials.

Quan les administracions públiques ho estimin necessari per l'actitud dels particulars, la insuficiència de la seva col·laboració, perquè és més adequat a les circumstàncies del cas o per altres raons similars, han de dur a terme les activitats materials necessàries amb els seus propis mitjans i personal o per mitjà de contractistes o entitats col·laboradores.

4. Les despeses de retirada, recuperació, realització d'avísos especials, emmagatzematge, trasllat i qualssevol altres de similars, i, si s'escau, la destrucció dels productes són a càrrec dels qui les hagin originat amb les seves conductes il·legals.

5. Independentment de les accions civils i penals que corresponguin, especialment les relatives a la indemnització de danys i perjudicis, els operadors que hagin suportat indegudament despeses de les especificades a l'apartat anterior poden repetir contra els qui les hagin originat amb les seves conductes il·legals.

Article 13. Òrgans administratius competents.

1. Els òrgans administratius competents per exercir les potestats que regula aquest Reial decret són els que corresponguin de les comunitats autònomes i les ciutats de Ceuta-Melilla, i en l'àmbit de la competència de l'Estat, amb caràcter general, el Ministeri de Sanitat i Consum, a través de l'Institut Nacional del Consum, sense perjudici de la coordinació i col·laboració d'altres òrgans sectorials que també tinguin atribuïdes competències en l'àmbit de la seguretat dels productes.

2. Cada comunitat autònoma i les ciutats de Ceuta i Melilla han de comunicar aquests òrgans administratius competents a l'Institut Nacional del Consum, a fi de traslladar aquesta informació a la Comissió Europea.

3. L'Estat i les comunitats autònomes han d'establir mecanismes de col·laboració, cooperació i coordinació per garantir l'aplicació del deure de posar al mercat i distribuir només productes segurs. En particular, la Conferència Sectorial de Consum, a través de la Comissió de Cooperació de Consum. Igualment, les comunitats autònomes han d'establir instruments de col·laboració, cooperació i coordinació amb els municipis en aquesta matèria i informar l'Institut Nacional del Consum sobre aquests instruments.

4. Els municipis, en el marc del que disposa l'article 42.3 de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat, també han de controlar el compliment dels deures establerts per a la seguretat dels productes i han d'exercir igualment les competències que els atribueixi la legislació autonòmica.

Article 14. Supòsits en què la competència correspon a l'Administració de l'Estat.

1. El Ministeri de Sanitat i Consum, a través de l'Institut Nacional del Consum, pot adoptar amb la durada que sigui imprescindible i de manera proporcionada a la situació que les motivi alguna de les mesures que preveu aquest Reial decret, l'execució de les quals és a càrrec de les comunitats autònomes, en els supòsits següents:

a) Quan només es pugui fer front de manera apropiada a un risc greu per a la salut i la seguretat dels consumidors adoptant mesures aplicables en l'àmbit estatal, encara que fins en aquell moment el risc únicament s'hagi manifestat en el territori d'una comunitat autònoma. En particular, quan es tracti de l'adopció d'una de les mesures requerides per la Comissió Europea en virtut del que preveu l'article 13 de la Directiva 2001/95/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 3 de desembre de 2001, relativa a la seguretat general dels productes.

b) Quan davant un mateix risc greu les mesures adoptades o previstes per les diferents comunitats autònomes siguin divergents i aquesta divergència sigui un obstacle per garantir la seguretat dels productes, una vegada esgotats els instruments de coordinació i cooperació existents.

2. A aquests efectes, el Ministeri de Sanitat i Consum, a fi d'avaluar la seguretat dels productes, pot dur a terme una investigació per iniciativa pròpia, i els òrgans administratius competents autonòmics li han de facilitar tota la informació que els sigui requerida en aquest sentit.

Article 15. Mesures adoptades pel Ministeri de Sanitat i Consum a requeriment de la Comissió Europea.

1. En el supòsit recollit en l'últim incís de l'article 14.1.a), el Ministeri de Sanitat i Consum, a través de l'Institut Nacional del Consum, ha de prendre totes les mesures necessàries per portar a efecte la decisió aprovada per la Comissió Europea en un termini inferior a 20 dies, llevat que en la decisió s'especifiqui un termini diferent.

2. L'Institut Nacional del Consum, en el termini d'un mes, ha de concedir a les parts interessades la possibilitat de formular al·legacions i ha d'informar la Comissió del contingut d'aquestes al·legacions.

3. Quan aquestes mesures tinguin caràcter temporal s'han de revalidar per períodes màxims d'un any, d'acord amb el que disposi la Comissió Europea.

4. Llevat que el requeriment de la Comissió Europea prevegi una altra cosa, es prohibeix l'exportació des d'Espanya dels productes insegurs afectats per aquestes mesures.

Article 16. Assessorament científic i Comissió Tècnica per a la Seguretat dels Productes.

1. Per a l'exercici correcte de les competències que regula aquest Reial decret, es poden sol·licitar informes a experts externs o de la mateixa Administració pública, o a altres òrgans administratius tècnics o consultius.

2. Es crea la Comissió Tècnica per a la Seguretat dels Productes, adscrita al Ministeri de Sanitat i Consum, com a òrgan tècnic d'assessorament i estudi en aquest àmbit. Aquesta Comissió emet els informes que li sol·licitin potestativament els òrgans administratius competents per garantir la seguretat dels productes posats al mercat sobre l'eventual existència de riscos en els productes i les mesures adequades per respondre-hi. En l'emissió dels seus dictàmens s'han de tenir en compte únicament criteris tecnicocientífics i, a aquest efecte, ha d'actuar amb independència funcional i pot donar audiència als interessats i sol·licitar les dades, els assajos o les anàlisis que consideri necessaris.

3. Aquesta Comissió està composta per 16 membres, un secretari i un president.

4. Els membres han de ser persones amb experiència en matèria de seguretat dels productes, de prestigi reconegut en aquest camp i no incursos en les causes d'abstenció i recusació que estableix la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Són els següents:

a) 13 membres són nomenats per la ministra de Sanitat i Consum per un període de tres anys renovable, d'acord amb la distribució següent:

1r Un a proposta del Ministeri de Sanitat i Consum, entre el personal al seu servei.

2n Un a proposta del Ministeri de Ciència i Tecnologia, entre el personal al seu servei.

3r Un a proposta del Ministeri d'Economia, entre el personal destinat a la Secretaria d'Estat de Comerç i Turisme.

4t Un a proposta del ministre d'Agricultura, Pesca i Alimentació, entre el personal al seu servei.

5è Tres a proposta de la Comissió de Cooperació de Consum, entre candidats presentats per les comunitats autònomes.

6è Dos a proposta de l'associació d'entitats locals d'àmbit estatal amb més implantació.

7è Dos a proposta del Consell de Consumidors i Usuaris.

8è Dos a proposta del Comitè de Contacte sobre Seguretat dels Productes.

b) Els altres tres membres són nomenats pel director de l'Institut Nacional del Consum per a cada sessió entre experts provinents de la comunitat científica, atenent la seva preparació i el seu coneixement dels assumptes que s'han de tractar.

5. El president, el vot del qual té caràcter diriment, és el director de l'Institut Nacional del Consum. El secretari el designa el president entre funcionaris de l'organisme esmentat i té veu però no vot.

6. Aquesta Comissió ha d'impulsar la coordinació i les accions conjuntes amb els òrgans tècnics similars que puguin crear les comunitats autònomes.

7. El Ministeri de Sanitat i Consum atén el funcionament d'aquesta Comissió tècnica amb els seus mitjans personals, materials i econòmics, sense perjudici de la possible articulació d'un sistema de participació per part dels òrgans sol·licitants de l'informe en el cost d'aquest.

8. En tot el que no preveu aquest Reial decret, aquesta Comissió tècnica es regeix pel que disposa el capítol II del títol II de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Article 17. *Informació de riscos i dret a la informació dels consumidors.*

1. Les administracions públiques, quan ho jutgin necessari per protegir la salut i la seguretat, depenent de la naturalesa i la gravetat del risc, poden informar els consumidors i usuaris potencialment afectats, pels mitjans en cada cas més apropiats, dels riscos o irregularitats existents, de la identificació del producte i, si s'escau, de les mesures adoptades, així com de les precaucions procedents tant perquè ells mateixos puguin protegir-se del risc com per aconseguir la seva col·laboració en l'eliminació de les causes.

2. En el marc de la legislació general aplicable, els ciutadans tenen dret d'accés, en general, a la informació de què disposin els òrgans administratius competents amb relació als riscos que comportin els productes per a la salut i la seguretat dels consumidors, d'acord amb les exigències de transparència i sense perjudici de les restriccions necessàries per a les activitats de control i investigació. En particular, els ciutadans tenen accés a la informació sobre la identificació del producte, la naturalesa del risc i les mesures adoptades.

3. Tanmateix, els òrgans administratius competents han d'adoptar les mesures necessàries perquè el seu personal no divulgui la informació protegida pel secret comercial o industrial obtinguda als efectes d'aquest Reial decret.

CAPÍTOL IV

Sistemes de comunicació d'informació

Article 18. *Comunicació ordinària de les mesures adoptades.*

1. En l'àmbit d'aplicació d'aquest Reial decret, quan els òrgans administratius competents adoptin alguna de les mesures que preveu l'article 10 o altres que suposin una restricció de la posada al mercat dels productes i no escaigui notificar-ho a través de la xarxa d'alerta o una altra norma específica prescriu aquesta notifi-

cació, les han de comunicar al Ministeri de Sanitat i Consum, a través de l'Institut Nacional del Consum, tan aviat com sigui possible i, en tot cas, en el termini màxim de 15 dies. També s'ha de comunicar qualsevol modificació o aixecament de les mesures adoptades.

2. Aquesta comunicació no és necessària quan el risc tingui uns efectes limitats al seu propi territori i no es prevegi que pugui ser d'interès per als altres òrgans administratius competents quant a la seguretat dels productes.

3. Si la comunicació no compleix els requisits exigits en aquest Reial decret o per qualsevol causa es considera insuficient, l'Institut Nacional del Consum ha de sol·licitar a l'òrgan que la va remetre els aclariments, les esmenes o informacions addicionals necessaris. Després de rebre la comunicació i, si s'escau, la informació complementària, l'han de transmetre immediatament a la resta d'òrgans administratius competents, i si el risc no té uns efectes limitats al territori espanyol o pot ser d'interès que en l'àmbit de la Comunitat Europea se'n tingui coneixement, a la Comissió Europea.

4. Així mateix, l'Institut Nacional del Consum ha de traslladar als òrgans administratius competents autonòmics les comunicacions procedents de la Comissió Europea.

Article 19. *Xarxa d'alerta.*

1. En l'àmbit d'aplicació d'aquest Reial decret, es crea un sistema estatal d'intercanvi ràpid d'informació, en forma de xarxa, integrat en el sistema europeu d'alerta (RAPEX), amb la finalitat de facilitar una comunicació i un intercanvi ràpid d'informació de les actuacions que s'adoptin en cas de risc greu.

2. Els òrgans administratius competents han de comunicar immediatament al Ministeri de Sanitat i Consum, a través de l'Institut Nacional del Consum, llevat que considerin que el risc greu té uns efectes limitats al seu propi territori i no es prevegi que pugui ser d'interès per als altres òrgans administratius competents quant a la seguretat dels productes, el següent:

a) Tota mesura de reacció que hagin adoptat.

b) Els requeriments que hagin dirigit a productors o distribuïdors, sempre que incloguin una recomanació de la manera com l'òrgan administratiu competent entén que ha de ser solucionat l'incompliment que ha generat el risc greu.

c) Les actuacions voluntàries que hagin emprès els productors i distribuïdors en virtut dels deures imposats per aquesta disposició.

3. Aquesta comunicació s'ha de fer quan es disposi de les dades suficients que permetin apreciar uns indicis raonables de l'existència del risc greu, i ha de ser tan completa com sigui possible i ha de contenir, com a mínim, el següent:

a) La informació que permeti identificar el producte.

b) Una descripció del risc i els resultats de qualsevol prova o anàlisi i les seves conclusions, que permeti avaluar la seva importància.

c) Segons el que escaigui, el caràcter i la durada de les mesures administratives de reacció adoptades, de les actuacions voluntàries empreses per productors o distribuïdors i del contingut del requeriment.

d) La informació que es tingui sobre les cadenes de comercialització i sobre la distribució del producte, en particular, a les comunitats autònomes i els països de destinació.

e) Tota la informació pertinent que, si s'escau, s'hagi pogut obtenir del productor o distribuïdor del producte.

4. L'òrgan administratiu notificador és el responsable de tota la informació proporcionada.

5. També s'ha de comunicar qualsevol circumstància o dada addicional que es manifesti posteriorment a la primera comunicació, en particular, la modificació, suspensió o aixecament de les mesures adoptades al seu dia i les raons que hagin portat a fer-ho.

6. Sense perjudici del que disposen els apartats anteriors, els òrgans administratius competents també poden comunicar les dades de què disposin sobre l'existència d'un risc greu i explicar els motius pels quals no han adoptat cap mesura.

7. Si la comunicació no compleix els requisits exigits en aquest Reial decret o per qualsevol causa es considera insuficient, l'Institut Nacional del Consum ha de sol·licitar, en el termini més breu possible, a l'òrgan que la va remetre els aclariments, les esmenes o informacions addicionals necessàries. Després de rebre la comunicació i, si s'escau, la informació complementària, aquest organisme l'ha de transmetre immediatament a la resta d'òrgans administratius competents, i si el risc no té uns efectes limitats al territori espanyol o pot ser d'interès que en l'àmbit de la Comunitat Europea se'n tingui coneixement, a la Comissió Europea a través del sistema RAPEX.

8. Així mateix, l'Institut Nacional del Consum ha de traslladar als òrgans administratius competents autonòmics les comunicacions procedents de la Comissió Europea a través del sistema RAPEX, vetllant perquè aquestes compleixin els requisits pertinents. Aquests òrgans administratius competents han de comunicar sense cap dilació a l'Institut Nacional del Consum, per tal que ho traslladi a la Comissió Europea, si el producte ha estat comercialitzat en el seu territori, les mesures que, si s'escau, hagin adoptat o prevegin adoptar i qualsevol informació complementària que hagin obtingut.

9. El responsable de la coordinació d'aquesta xarxa és el Ministeri de Sanitat i Consum, a través de l'Institut Nacional del Consum, que, alhora, és el punt de contacte del sistema RAPEX a Espanya.

10. Cada comunitat autònoma ha de comunicar a l'Institut Nacional del Consum el punt de contacte únic, per a tots els productes inclosos en l'àmbit d'aplicació d'aquest Reial decret, que designi a aquest efecte, així com els mecanismes que estableixi per garantir la seva disponibilitat permanent.

Article 20. *Sistema estatal de comunicació d'accidents.*

1. El Ministeri de Sanitat i Consum, a través de l'Institut Nacional del Consum, ha de propiciar la creació d'un sistema estatal de comunicació d'accidents en què estiguin implicats productes sotmesos a l'àmbit d'aplicació d'aquest Reial decret, com un instrument de prevenció que permeti detectar els productes insegurs o potencialment insegurs, així com l'existència d'una informació necessària a l'hora d'analitzar un risc.

2. En aquest sistema s'han d'integrar els hospitals i centres de salut dependents de les administracions públiques, així com els òrgans administratius competents per garantir la seguretat general dels productes. S'ha de fomentar la integració de les entitats sanitàries de caràcter privat.

Disposició addicional primera. *Ciutats de Ceuta i Melilla.*

Les referències que fa aquesta disposició a les comunitats autònomes també s'entenen fetes a les ciutats de Ceuta i Melilla, en el marc de les seves competències estatutàriament assumides.

Disposició addicional segona. *Codis de bones pràctiques en actuacions destinades a garantir la seguretat general dels productes.*

1. Els codis de bones pràctiques en actuacions destinades a garantir la seguretat general dels productes a què es refereix aquest Reial decret els poden elaborar els sectors empresarials corresponents, les associacions de consumidors i els òrgans administratius competents.

2. Als efectes d'aquest Reial decret, aquests codis estan sotmesos a una aprovació final per part dels òrgans administratius competents en la qual es valori la seva utilitat com a instrument al servei de la seguretat general dels productes.

3. Aquests codis poden precisar, entre altres aspectes, l'abast del seguiment per part dels productors dels productes posats al mercat, les actuacions que han d'emprendre en cas de sospita raonable de l'existència d'un risc, les seves pautes de comportament, els sistemes de compensació i indemnització als consumidors, els procediments de diàleg i comunicació amb les administracions públiques i els mitjans de notificació a productors i distribuïdors.

4. L'Institut Nacional del Consum ha de propiciar l'elaboració i aprovar els codis d'àmbit estatal, prèvia consulta amb la Comissió de Cooperació de Consum.

Disposició addicional tercera. *Comitè de Contacte sobre Seguretat dels Productes.*

1. Es crea el Comitè de Contacte sobre Seguretat dels Productes com a òrgan específic de diàleg amb els productors i distribuïdors interessats sobre qüestions relacionades amb la seguretat dels productes.

2. Aquest Comitè està compost per 12 membres, un secretari i un president.

3. Els 12 membres són nomenats per la ministra de Sanitat i Consum per un període de tres anys renovable, d'acord amb la distribució següent:

a) Dos a proposta del Ministeri de Sanitat i Consum, entre personal al seu servei.

b) 10, entre els proposats per les associacions empresarials més representatives en el sector de la producció i distribució de productes que es trobin dins l'àmbit d'aplicació d'aquest Reial decret.

4. El president és el director de l'Institut Nacional del Consum. El secretari el designa el president entre funcionaris d'aquest organisme i té veu però no vot.

5. El president pot citar per a cada sessió experts sobre els temes que s'hagin de tractar, els quals tenen veu però no vot.

6. L'assistència al Comitè no genera cap retribució o indemnització a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat.

7. Les funcions del Comitè són les següents:

a) Servir d'instrument de comunicació recíproca entre l'Institut Nacional del Consum i els empresaris en matèria de seguretat dels productes.

b) Actuar com a fòrum d'estímul per a l'actuació voluntària de productors i distribuïdors davant de situacions de risc per a la salut i la seguretat dels consumidors.

c) Informar en el procediment d'elaboració de les disposicions que es desenvolupin en l'àmbit d'aquest Reial decret.

d) Cooperar en l'elaboració dels codis de bones pràctiques a què es refereix la disposició addicional segona.

e) Nomenar els representants del sector empresarial a la Comissió Tècnica per a la Seguretat dels Productes.

8. En tot el que no preveu aquest Reial decret, aquest Comitè de contacte es regeix pel que disposa

el capítol II del títol II de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Disposició addicional quarta. *Directrius i guies de funcionament.*

D'acord amb el que estableixi la Comissió Europea, l'Institut Nacional del Consum, amb l'informe previ de la Comissió de Cooperació de Consum, pot aprovar unes directrius o guies de funcionament del sistema de xarxa d'alerta i de la comunicació ordinària de les mesures de reacció adoptades, on es determini o es concreti, entre altres possibles qüestions, el formulari tipus de comunicació, la informació que ha de contenir, els procediments d'aplicació, els seus terminis i els criteris per classificar i ordenar les comunicacions segons la seva urgència.

Disposició addicional cinquena. *Aparells de telecomunicacions.*

Els aparells de telecomunicacions regulats pel Reglament que estableix el procediment per a l'avaluació de la conformitat dels aparells de telecomunicacions, aprovat pel Reial decret 1890/2000, de 20 de novembre, es regeixen per les prescripcions d'aquest i, supletòriament, en el que no disposa el dit Reglament, pel que preveu aquest Reial decret, l'aplicació del qual per a aquests aparells l'han de fer els òrgans que preveu el títol V del mateix Reglament.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queda derogat el Reial decret 44/1996, de 19 de gener, de mesures per garantir la seguretat general dels productes posats a disposició del consumidor.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret es dicta amb caràcter de norma bàsica a l'empara de l'article 149.1.16a de la Constitució, que atribueix a l'Estat competència exclusiva en matèria de bases i coordinació general de la sanitat, i en desplegament del que preveuen els articles 24, 25.2 i 3, 26 i 31.2 de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat, i els articles 3 i 5.2 de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris. Se n'exceptua l'apartat 4 de l'article 15, que es dicta a l'empara de l'article 149.1.16a de la Constitució, que atribueix a l'Estat competència exclusiva en matèria de sanitat exterior.

Disposició final segona. *Facultat de desplegament.*

Es faculden els ministres de Sanitat i Consum, d'Agricultura, Pesca i Alimentació i de Ciència i Tecnologia per dictar, en l'àmbit de les seves competències, les disposicions que siguin necessàries per a l'execució i l'aplicació del que disposa aquest Reial decret.

Disposició final tercera. *Comunicació d'òrgans administratius competents i punts de contacte.*

En el termini de tres mesos a partir de la publicació d'aquest Reial decret en el «Butlletí Oficial de l'Estat», les comunitats autònomes i les ciutats de Ceuta i Melilla

han de comunicar al Ministeri de Sanitat i Consum els òrgans administratius competents a què es refereix l'article 13 i els punts de contacte a què es refereix l'article 19.

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor el dia 15 de gener de 2004.

Madrid, 26 de desembre de 2003.

JUAN CARLOS R.

El vicepresident segon del Govern
i ministre de la Presidència,
JAVIER ARENAS BOCANEGRA

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

555 *APLICACIÓ provisional de l'Acord entre el Regne d'Espanya i la República de Guinea Equatorial per a la promoció i la protecció recíproca d'inversions, fet a Malabo el 22 de novembre de 2003. («BOE» 10, de 12-1-2004.)*

ACORD ENTRE EL REGNE D'ESPANYA I LA REPÚBLICA DE GUINEA EQUATORIAL PER A LA PROMOCIÓ I LA PROTECCIÓ RECÍPROCA D'INVERSIONS

El Regne d'Espanya i la República de Guinea Equatorial, d'ara endavant les parts contractants,

Amb la voluntat d'intensificar la cooperació econòmica en benefici dels dos països i crear les condicions favorables per a les inversions equatoguineanes a Espanya i espanyoles a Guinea Equatorial, o les inversions realitzades per inversors de cadascuna de les parts contractants en el territori de l'altra, i

Convençuts que el foment i la protecció de les seves inversions és adequat per estimular les transferències de capitals i de tecnologia entre els dos països en l'interès del seu desenvolupament econòmic,

Han convingut:

Article 1. *Definicions.*

Als efectes d'aquest Acord,

1. Per «inversor» s'entén qualsevol nacional o qualsevol societat d'una de les parts contractants que efectui inversions en el territori de l'altra part contractant:

a) per «nacional» s'entén qualsevol persona física que tingui la nacionalitat d'una de les parts contractants d'acord amb la seva legislació;

b) per «societat» s'entén qualsevol persona jurídica o qualsevol altra entitat legal constituïda o degudament organitzada d'acord amb les lleis d'aquesta part contractant que tingui la seu social en el territori d'aquesta mateixa part contractant, com ara societats anònimes, col·lectives o associacions empresarials.

2. Per «inversions» es designa qualsevol mena d'actius que hagin estat invertits per inversors d'una part contractant en el territori de l'altra part contractant d'acord amb la legislació d'aquesta última, incloent-hi en particular, encara que no exclusivament, els següents: